

ÚVODNÍK

Psát či nepsat? Tot' otázka!

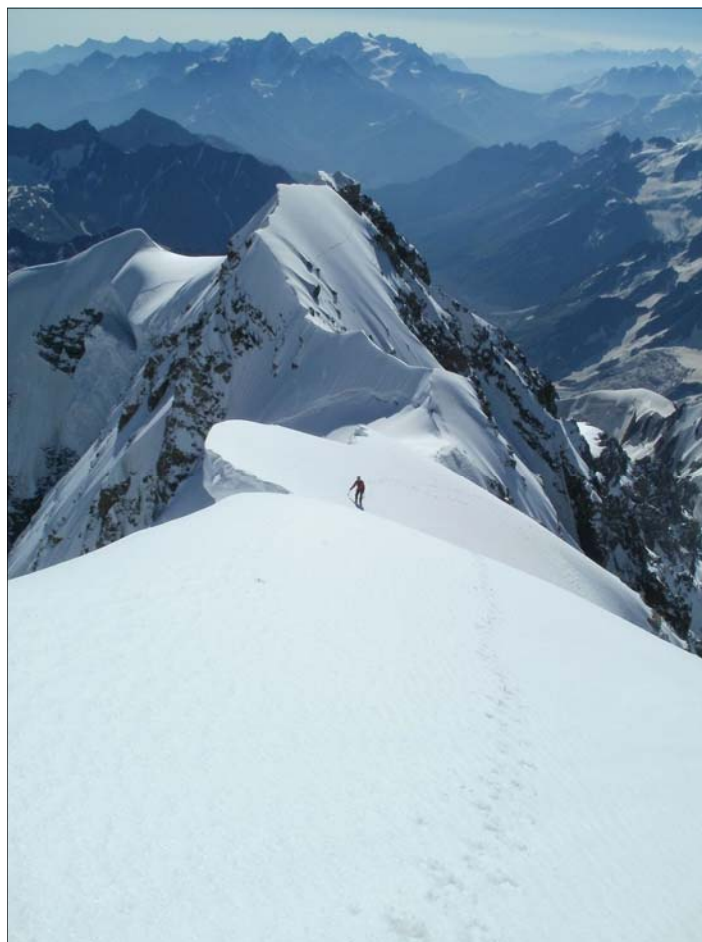
Když mě kdysi Bláža zpovídal, co si myslím o psaní článků, tak jsem mu řekl, že mi to přijde jako dobrá věc, když chce člověk něco sdělit. Tenkrát jsem ještě netušil, kolikrát se k tomuto dialogu v duchu vrátím. Kdykoliv totiž zasednu za pomyslný psací stůl s tím, že něco pro tu naši Mantanu vytvořím, položím si tu záludnou otázku, co vlastně chci potencionálním čtenářům říct a proč vlastně. A když si nedokážu kloudně odpovědět, zasunu kalamar zpátky a je hotovo. Přeci jen jsme se my „mantaňácký“ matadoři od doby vzniku Mantany posunuli každý názorově trochu někam jinam a málo platný, mladá krev si svou duševní potravu namíru umí z internetu vysurfovat sama. A tak mě v souvislosti s těmito úvahami často napadá hříšná myšlenka, zda Mantanu nečeká stejný osud jako děčínské CAO news, jehož funkci převzal pružně administrovaný internetový blog. Nejde ani tak o problém formy existence, zda na papíře nebo jen na webu, jako o již výše vyřčené: Co a proč? On totiž ani ten nejpružnější blog nebude mít širokou čtenářskou obec, pokud bude bez rozmyslu plněn rozličnými daty ve smyslu čím více, tím lépe. On totiž ten stokrát dokola omílaný námět na téma „v pohodě jsem dal“ s celkem jasným sebeprezentačním motivem, už přestává táhnout i na internetu, pomínu-li diskuzní flamewar pod těmito články. Takže tudy cesta rozhodně nevede! Víím, psát o lezení tak, aby tomu rozuměli i méně zasvěcení čtenáři, je těžké. Psát o lezení zajímavě, byť jen pro zasvěcené, je mnohem těžší. A bez dobrého námětu s jasným motivem téměř nemožné. Budoucnost je v kvalitě! Alespoň já to tak vidím. Tak ať vám to leze, píše, myslí a třeba i stojí (na tření)!

LdS

Deníček z Kavkazu 2.díl

Výstup na Scharu

Pavel Bohuněk

23.7.

Zase se probouzíme do deště. Naštěstí ale netrvá dlouho. Vidina toho, že se zase budeme celý den válet v kempu, nás děsí. Oba se shodujeme na tom, že musíme začít něco dělat nebo se zblázníme. Rozhodujeme se pro přesun do Rakouského bivačku. Balíme obrovské křasy a ještě přidáváme spoustu jídla z Magazínu. Z výrazu prodavačky je nám jasné, že takovýhle nákup tam moc lidí nedělá. Nezapomněli jsme ani na mistra Saratovova, kterému

musíme výstup nahlásit. Čekání na něj si zpestřujeme několika pivy. Nahlašujeme, že budeme asi deset dní pryč a pokusíme se v tomhle hnusném počasí vylézt na Scharu. Vyrážíme docela pozdě. Asi v půl druhé. Cesta vede po levé straně údolí. Je to taková příjemná pěšina s výhledy na ledovec Bezenzi – největší ledovec na Kavkaze. Kocháme se pod tíhou obrovských batohů. Mají minimálně 35kg. Vršky kopců se opět halí do mraků a u bivačovací plechovky Misses koš začíná pršet. Chvilí čekáme, ale déšť neustává. Spíše naopak. Přichází bouřka. Přespíme zde a zítra to dorazíme. Pršet přestává až v šest. Trávíme příjemný večer na louce asi sto metrů nad ledovcem. Společnost nám dělají dva kozlové s obrovskými rohy.

24.7.

Brzy ráno scházíme na ledovec. Visí tu lano. Přejdeme do půlky ledovce a snažíme se najít vyšlapanou cestu v sutí. Je dost neznatelná a spíše i hledáme vlastní směr. Před námi se čím dál více otevírá pohled na Bezengijskou stěnu. Vršek stále halí mraky. Cestou potkáváme strašidlo. Nějaká babička si to štráduje proti nám. Má na sobě černou pláštěnku ovázanou šňůrou kolem pasu a na obličejí bílý hadr s dírami na oči. Divně se klátí. V jedné ruce má dřevěnou hůl a ve druhé nějakou tašku. Po chvíli zase potkáváme rodinku s dětmi. To jsou věci. Ze sutí přecházíme na bílý, hrozně tvrdý led. Přeskakujeme a obcházíme trhliny. U Českého bivačku cesta stoupá suťovým svahem kolem vodopádů na morénu. Po ní jdeme pěšinou s krásnými výhledy na celou stěnu až do Rakouského bivačku. Jsou tu dva Rusové, kteří čekají na počasí. Dostali zprávu od Saratova, že přijdou dva Češi. Čekali nás už včera, tak o

nás prý měli strach. Chtějí lézt na Jangi Tau.

25.7.

Čekáme na počasí. Stěna je stále v mracích. S námi tu jsou kromě Rusů ještě Poláci. Nahoře je prý hodně nového sněhu a zprávy o počasí také nejsou moc příznivé. Jdeme obhlédnout nástup do naší cesty. Večer přichází parta Ukrajinců v čele se sympatickou slečnou, která umí německy, takže si po dlouhé době můžu konečně s někým pokecat. Udělali nám výbornou kávu.

26.7.

Ráno je konečně krásně. Celá stěna je ozářena vycházejícím sluncem. Je to naprosto úchvatný pohled. Poprvé spatřujeme náš cíl, vrchol Schary. Ukrajinci se balí a jdou na trek kolem Selly jako aklimatizaci a Elbrus. Sella je zde takový oblíbený kopeček, pro svojí lehkou dostupnost. V porovnání

s ostatními kopci je ale naprosto nepatrný. Vysoký je skoro jako Matterhorn. My se balíme taky. Vyrážíme již známou stezkou pod severovýchodní hřeben Schary obtížnosti 5A (ruské klasifikace). Nepotřebné věci necháváme v budce horské služby. Traverzujeme svah a překračujeme východní rameno ledovce Bezenzi. Pak následuje dost nepříjemné kličkování mezi séraky. Nejdříve sledujeme stopu Rusů, kteří tudy nedávno sestupovali. Pak se ale ztrácí a my si musíme razit vlastní. Přeskakujeme a oblézáme trhliny, až se dostáváme do slepé uličky. Máme dvě

možnosti. Buď se vrátíme nebo vylezeme asi patnáctimetrový kolmý sérak. Volíme druhou variantu. Napětí ale nekončí, protože nevíme, jestli se z tohoto vysutého séraku dostaneme. Po pár přeskokcích se nám to daří. Dostáváme se na svah, kterým občas prosvíští nějaká ta lavinka. Svah nás dovede na podušku, místo našeho prvního bivaku. Celou dobu se brodíme v mokrém sněhu. Na podušce kopeme plošinu pro stan. Víčkem od ešusu to jde pomalu, ale asi po dvou hodinách máme solidní plácek na stan.

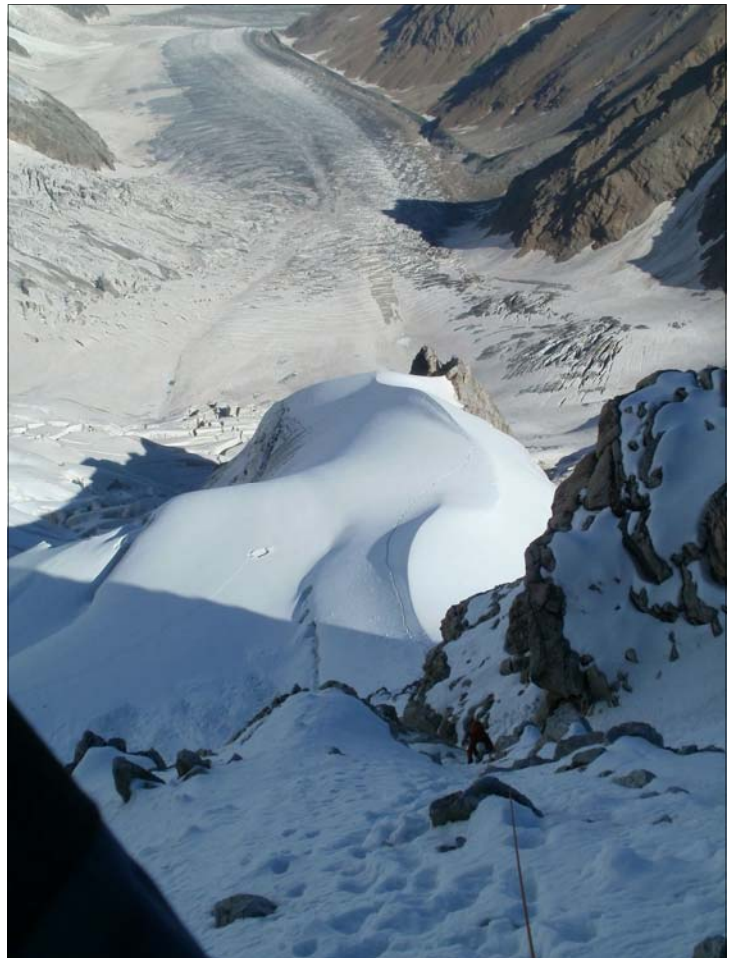
27.7.

Chceme vstávat ve tři, ale nějak se nám to nedaří. Vaříme čaj, snídáme. Balení zmrzlého stanu je trochu opruz, ale co se dá dělat. Sníh krásně nese, a tak se těšíme na nejtěžší pasáž cesty. Před námi je asi 600m mixového lezení v ledu a skále. Překonáváme odtrhovou trhlinu a zakusujeme naše zbraně do hrozně tvrdého ledu. Štandy jsou v dost pofiderních skobách. Často vrtáme šrouby. První dvě délky jsou spíše ledové. Pak následuje traverz, skalní komín a dalších pár mixových délek. Lezení nás opravdu baví. Celkem asi 13 délek na ledový hřeben, kde jsme v půl jedné. Honza zahodil šroub. Slunce pálí. Na hřebenu je částečně vyšlápnutá stopa od sestupivších Rusů. Honza má trochu krizovku a má toho asi dost. Kolem třetí hodiny přicházíme k místu, kde bivakovali čtyři Rusové. Vařím Honzovi polévku a chci jít dál. To ale není dobrý nápad, protože dál cesta pokračuje ostrými hřebínky, ze kterých padají na obě strany prudké svahy. Jsou dost natavené a Rusové před námi pár lavin utrhli. Rozhodujeme se pro bivak zde a zítra zkusit vylézt až na vrchol a zpět. Plošinu, kde spali čtyři Rusové, rozšiřujeme tak, abychom se tam oba vešli. Hold Rusové si na komfort moc nepotrpí. Slunce hřeje do devíti, takže si můžeme usušit boty. Je odtud již vi-

dět Elbrus a skoro celý Kavkaz. Jsme ve výšce 4600m. Za Dychtau zuří bouře. Hezčí výhled ze stanu jsem ještě nezažil.

28.8.

Vrcholový den! Budíme se ve dvě ráno. Bojím se otevřít stan a podívat se ven. Co když bude hrozně? Není! Měsíc ozařuje Bezingskou stěnu a je krásně jasno. Trvá nám docela dlouho, než se vyhrabeme ze stanu. Bereme jen nejnnutnější věci. Jedno lano, vaření a jídlo. Hřebínek krásně umrzl. Jdeme na patnáctimetrovém laně. Nevím, jestli by to k něčemu bylo, ale máme tak větší jistotu. Věřme jeden druhému. První obtížnější pasáž je mixová stěnka. Honza ji tahá a dost v tom funí. Zahazuje při tom hůlku do Gruzie. Dále je už příjemnější hřebínek. Jde se mi krásně a východ slunce si opravdu užívám. V půl sedmé jsme v sedle pod Scharou Vostočnajú. Chvilí odpočíváme. Přelézáme odtrhovku a lezeme krásný svah. Následujících několik set metrů je snad ale za trest. Nekonečné traverzování na předních hrotech. Honza se v jednu chvíli rozhodl otestovat Gruzijskou gravitaci. Uklouzla mu noha a v kotrmelcích nabírá rychlost. Zasekávám cepíny, co to jde, ale Honza po

pár kotrmelcích jako zázrakem sám zastavuje. Je v pořádku, ale psychika dost utrpěla. V těchto končinách je šance na záchranu téměř nulová a jen zvrtnutý kotník by měl fatální následky. Asi v půl desátý jsme v sedle pod hlavním vrcholem. Slunce se již opírá do svahu nad námi. Bereme jen jeden batoh a každý sám za sebe vyrážíme na vrchol. Svah je již dost natavený. Jdu první a stoupá se mi krásně. Závěrečné úseky jsou famózní. Otevírají se pohledy na centrální Kavkaz – Ušba, Elbrus atd. Chvilu na vrcholu si opravdu vychutnávám. Trošku níž svačíme a pak valíme tím hnusným svahem dolů. V sedle jsem si opravdu oddechl. Honza nemá vyhazovače na mačkách a sníh se mu na ně lepí. Vůbec mu to nezávidím. V sedle je hrozný vedro. Na hodinkách 30stupňů. To mě v pětitisících překvapuje. Pokračovat v sestupu za těchto podmínek by byla sebevražda. Čekáme tu asi 4 hodiny. Chvilu spíme, a pak vyndávám z lékárničky alufólii, abychom měli na čem sedět v tomhle rozbředlém sněhu. Luštíme křížovky a sudoku. Moc nám to v téhle výšce nemyslí. Na sestup vyrážíme, až když slunce zapadne za vrchol. Traverz Vostočnaji je ještě větší pakárna než ráno. Raději se snažíme všechno jistit. V osm jsme

v sedle. Začíná se stmívat a přitahuje. Vaříme čaj a oblékáme na sebe všechno, co máme. Čekáme, až sníh pořádně zmrzne. I tak nám sestup ke stanu trvá hodně dlouho. V jednu ráno jsme ve stanu. Máme toho fakt dost. Honzovi při vaření čaje začali pít pat hodinky. Dvě hodiny. V tolik jsme včera vyráželi. Takže parádní čtyřadvacetihodinovka.

29.7.

Budíček v 6.30. Balení stanu nám zase trvá dlouho. Hřeben jde docela rychle, ale slanění se nedaří. Hned při prvním slanění se nám seká lano. Honza pro něj leze a pak dlouho hledá další štand. Štandy jsou většinou shnilé skoby a volné kameny. Asi při čtvrtém slanění se nám lano kouslo tak, že jsem po něm mohl bezpečně vyšplhat. Štand dělám z vlastních smyc na jiném, volném bloku. Pak už to jde lépe, až na to, že při přeskakování odrthovky jsem do ní celý spadl. Na podušce je sníh hrozně

mokrý. Navazujeme se zase na krátké lano a mažeme dolů. Ze svahu nad námi každou chvíli padají laviny. Slézání rozbředlého ledopádu je opravdové peklo. Trhliny jsou více odtáté a je mnohem těžší je přeskakovat. Naštěstí vše proběhlo v pořádku a v pět hodin jsem v Rakouském bivaku. Překvapuje nás, že tu nikdo není. Spokojení usínáme v boudě.

30.7.

Sestup do tábora Bezengi. Batoh těžký, ledovec nekonečný. Šplháme opět na Misses-koš, protože ledovec je sice pěkný, ale nás už nějak omrzela. Cestou nám pár lidí gratuluje, že jsme vylezli na Scharu. Je to příjemné. Do kempu přicházíme odpoledne a první kroky vedou do hospody, kde jako naschvál nemají pivo. Dáváme si alespoň colu a pizzu. Poprvé za tenhle zájezd si dávám sprchu a je to opravdu příjemné. Potkáváme tu nějaké tři kluky z Čech. V hospodě je večer nějaký rozlučkový večírek a pořád nemají pivo. To přivezli

až o půlnoci a je hrozně teplý.

Zbytek zájezdu se válíme v kempu a dost často navštěvujeme místní bar. Náš hlavní cíl jsme splnili a tak již nemáme žádné ambice. Potkáváme dva Slováky. Nepřiletěli jim batohy, tak tu na ně týden čekali. S půjčeným matrošem vylezli alespoň na Pik Brno. Chodíme lézt na skalky za kempem. Tři dny kempujeme a trekujeme po dolině Mižirgi a spřádáme plány na další zájezd. Že by severka Dychtau?

VOZEMBOUCH

Milan Svinařík

V daném případě se nejedná o svérázný hudební nástroj, leč o název jednoho čerstvého krušnohorského prvovýstupu, přesněji kvaku alias boulderu. Samotný název byl odvozen od mnoha ran do bouldermačky, které předcházely jeho zdolání v průběhu letošní sezóny. Od jara jsme se

s Letošem prokousávali krok po kroku výš a výš, až jsme se dostali půl metru pod vrchol, odkud jsme ustavičně padali jak zralé hrušky. Až nyní, na sklonku babího léta, Letoš zúročil své dlouholeté kvakerské zkušenosti a na padesátýšestý pokus (celkem) se na rozdíl ode mě probojoval až na vrchol. A kde že se tato čerstvá kvakerská lahůdka nachází? Kde jinde, než v Červenohrádecké oboře na Trampských skalách, a to v mírně převislé stěnce vpravo od Svinčoviny. Po odstranění suché břízy sice vznikl rovný dopad, ale pokusy bez bouldermačky vzhledem k výšce boulderu (cca 5m) bych si nelajzнул. Co se týče obtížnosti – na naše krušnohorské poměry je to fakt těžký. Mohla by to být i osma, ale to potvrdí až další přelety od specialistů Nebíčka, Jarouše a spol., kteří si tuto lahůdku určitě nenechají ujít, že? Takže chlapi, hola hola, obora volá!

Přejezd Krušných hor

aneb dešti ani větru neporučíš

Blahouš Kluc

Párek mi volá a ptá se mě, jestli se zúčastním jím plánovaného přejezdu Krušných hor. Bohužel se nemůžu zúčastnit, ale myšlenka na tuto akci mi nedá spát. Ještě víc mě podnítí následný vtipný článek Párka o úspěšném přejezdu a líbivé fotografie, které článek doprovází. Také sním o sólo romantickém výletu. Zjišťuju podrobnosti, sháním mapy a trochu trénuju.

Cítím se připraven, ale počasí mi o víkendu nepřeje, jsou přívalové deště. Opět v kalendáři hledám volný víkend a oko mi padne na jediný možný na konci srpna. Předpověď je nepříznivá, ale při troše štěstí ...

27.8.2010 Převážuju se vlakem do Kraslic. V Sokolově přestupuji a hned mě sestřelí přeháňka, která mě promočí během pár chvil. Přesto v 19.00 hod. vystupuji do deštivých Kraslic, kde to neznám. Pro první část přejezdu nevlastním mapu, a tak se rozhoduju dle mapy na nádraží vyjet na Bublavu, a pak se orientovat podle Párkova rozpisu. Šlapu do kopce a hledám místo na přespání. Nakonec v Bublavě nacházím zděnou zastávku, kde si na lavičce rozkládám spacák. V noci se mnohokrát probouzím, přeci jenom se nejedná o hotel.

28.8.2010 Před pátou otevírám oči a rozhoduju se, že vyrazím. Venku je nevlídno, silně mrholí a fouká. V 05.00 hod. vyrážím ve směru Horní Blatná přes přírodní park Přebuz. Po deseti minutách začíná vydatně pršet, a tak přes sebe přehazuju policejní pončo, ve kterém vypadám jak Rumburak. Účel světí prostředky. Jedu šnečím tempem, protože se s kopce nemůžu rozjet, vidím jen na pár metrů před sebe. Před přírodním parkem Jelení vrch se rozednívá a polevuje dešť, nicméně i tak jsem buď zpocený nebo promočený. Nejvíce trpí nohy v mokrých botách a pak ruce vystavené vodě a větru. Když jedu po planině, tak mě div nesesadí s kola vítr. Kilometr před H. Blatnou se nechám nachytat a jedu po červené přes stezku kolem pastvy s krávy. Když už je to nesjízdné, tak se sna-

žím sesednout, ale pláštěnka je proti a já se stáčím do kotrmelce. Asi po 2 ½ hod. dojíždím na vlak. zastávku v H. Blatné a klepu se jak osika. Hned vypíjím přes litr Tangu a sním celá Disca. Už se mi hlavou honí myšlenky, že to vzdám, když slyším a poté vidím vlak ve směru civilizace. Vnitřní boj mě zmitá, ale pak se rozhodnu, že dojezu do Chomutova. Lepší, než mokrý a vymrzlý sedět ve vlaku. Pokračuju na Boží dar, tento úsek je pěkný. Jen s povzdechem míjím odbočku na Klínovec. Poté jedu směrem na Mědenec dlouhý úsek s kopce a opět se mi nedaří se zahřát. Dostávám se z deště. Volám Párkovi s úmyslem, že to vzdám a ironicky se ho ptám, jestli má pro mě suché ponožky a boty. Pavel mě chytá za slovo a spolu s Pétou mi je dováží k meteorologické stanici před Výsluním. Cítím se vyčerpanější, než při tréningu Praha - Chomutov za 6,5 hod. Suché boty přeci jenom zvedají mou morálku a už ani neprší. Říkám si, že je času dost, a tak to do-táhnu alespoň na Sv. Kateřinu. Stoupám na Šebík a nenávidím tento kopec, vítr, co mě brzdí, sebe za své nápady. Konečně opírám kolo o zeď a jdu k Vietnamcovi na pivo. Objednávám si polévku, ale tu mi není schopen připravit za 25 min., a tak na něj kašlu a nenávidím i Vietnamce. Sním nějakou klobásu na stojáka, co mám sebou a jen s největší nechutí pokračuju poměrně jednotvárnou cestou do Kálku. Asi 2 km před Rudolicemi sedím na zemi a volám Párkovi, jak to vypadá za Kateřinou. Nevím, co mám dělat. Vůle by byla, ale těžko se mi odhadují síly. Kámoš mi říká, že ty nejhorší kopce budou za mnou a přidává: „Nevzdávej to“. Dobrá, ještě to zkusím. Jsem jen trochu před Rudolicemi a překvapuje mě dešť, který vypadá, že nikdy neskončí. Choulím se ve své pláštěnce pod stromem a nechávám plynout myšlenky. Je to výhoda jet sám takhle dlouhou trasu? Těžko říct, mám sice krize, které musím překonat jen já sám, ale na druhou stranu mohu jet svým tempem, a když to vzdám, tak nikoho nezklamou. V 15.00 hod. přestává

pršet a já se kousnu a jedu dál. Kateřinu jen míjím a stoupám ve slunečném odpoledni k Nové vsi. Krize je za mnou, teď už jsem jen zvědavý, jak daleko dojedu. V hlavě mi neustále hučí Párkovo „nevzdávej to“. Krajina je už celý následný úsek moc hezká a pestrá. Míjím Mníšek a Klíny a najednou za mnou jede auto. Otočím se a na záda mi dýchá Svinča s Květulí. Vlastně jsem moc rád, že je vidím. Dolévají mi vodu a přidávají müsli tyčinku. Svinča se ptá, kam jedu dál. Odpovídám na Nové Město. Svinča zapíchne prst do dálky a své gesto doprovází slovy, že je to támhle jen kousek. Květa hbitě zareaguje Párkovou hláškou, že v autě je všechno jen kousek. Tak jsme se pobavili a já se opět vydávám na cestu. Objíždím Fláje a dorážím v 18.00 hod. do Nového Města. Teď už vím, že to musím dojet. Poměrně bez problémů dorážím do Cínovce, odkud je krásný výhled na České středohoří. A poté se mi začne ozývat šlacha na zadní straně pravého kolena. No nic, to už dám, a i když při každém kopci prožívám těžký vnitřní boj, projíždím Fojtovice, Habartice, Adolfov, Krásný Les, kde už fotím západ slunce. Volám Atomovi, jestli náhodou není v Tisé, že bych

zde přespal. Odkazuje mě na Petrovice, kde je Dáda s Bandaskami a Kájinou s tím, že si mě tam poté vyvedne a poskytne mi azyl v Tisé. V 19.45 hod. jsem v Petrovicích, kde dostávám od kamarádů večeři, a když se dovídám, že Bandasky jedou do Chomutova, tak se k nim přidávám. Ve 22.00hod. jsem konečně doma.

Cítím, že jsem prožil jednu z mých nejtěžších akcí a jsem rád, že jsem to zvládl. Ale taky jsem si vědom, že bez kamarádů bych to nedal, zejména bez Párkovo „nevzdávej to“. Díky vám všem.

Blahouš „Smrtihlav“

Poslední slanění 2010

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se uskuteční o víkendu **13. - 14.11. 2010 v horské chatě Lesanka v Mariánské u Jáchymova**. Ubytování si lze zamluvit přímo v chatě Lesanka (www.chatalesanka.cz, mobil: 604 866), nebo v penzionu Arnika (<http://chata-arnika-marianska.cz/>, mobil: 606 731 986).

Program:

- PÁTEK** tradiční mejdan přípravného výboru (hudební nástroje s sebou!)
- SOBOTA** dopoledne bojové hry (sraz v 10.00)
večer country bál s kapelou Album zpestřený rockovou vsuvkou kapely River Band a různými veselými soutěžkami
- NEDĚLE** omluva obsluhujícímu personálu a taktický ústup z pozic

Dachstein 2010

Horolezecký tábor mládeže ČHS

3.-10.9.2010

Martin Jech

V den, kdy mi přišel mail ohledně soustředění ČHS na Dachsteině, jsem se dostal do jednoduše řešitelného, ale zároveň složitého problému. Jet, či nejjet. Normálně by zde nevznikl žádný problém, zabalil bych se a jel, ale problém tu byl v tom, že jsem 1.9.2010 nastupoval do prvního ročníku 6-ti letého Gymnázia. Všichni mě upozorňovali, ať nejedím, že to nedoženu a že by to udělal jen blázen. Po důkladném rozmyšlení jsem se ale nakonec přihlásil. S tím vznikl další problém srazu v Brně v sobotu 4.9. v 8:00 před hotelem Grand. Našel jsem si vlak s tím, že z Jirkova vyjedu v osm hodin večer a s přestupem v Praze bych byl v Brně ve čtyři hodiny ráno a potom pouze 4 hodiny počkal před hotelem. Čas plynul a už tu bylo září. Měsíc, kdy jsem musel nastoupit do nové školy, která bohužel přes prázdniny nespadla. Programem soustředění bylo lezení odjištěných cest v letních horách, výstup na Hoher Dachstein a také výstup a sestup na horskou chatu Adamek. Musím uznat, že na ten týden v horách je toho potřeba opravdu hodně. Lano tam, cepín sem, frendy nebrat. No zkrátka, ač jsem se snažil redukovat váhu, dostal jsem se na konečný výsledek 25kg. A teď doprava do Brna. Můj plán nočního vlaku byl zamítnut a byl hledán plán nový. Po nějaké době jsem konečně našel možné řešení. V pátek 13:25 vyjet z Jirkova

busem. V Praze předsednout v 16:00 na Student Agency a před sedmou být v Brně. Přespat na jedné brněnské ubytovně asi 500m od Grandu a ráno se pouze srazit s ostatními u Grandu. Skvělý plán, ale minulý rok jet autem s Tomym a dojet na čas bylo pohodlnější. První dva dny školy utekly jak voda a už zde byl den odjezdu. Po čtyřech hodinách učení běžím domů, najím se, vykoupu, nahazuji na záda tu těžkou kysu a řapám na autobus. Na Florenci malinko zmatek, do jakého autobusu nastoupit, ale za chvíli už sedím v pohodlném sedadle. Podle plánu jsem byl v sedm hodin v Brně a podle mapy hledám cestu na ubytovnu.

Bez problému ubytovnu nacházím a po zjištění, jak to tu vypadá, radši zapadnu na pokoj, zamknu s klíčem v zámku. Nevycházím ani na záchod (skvělé bylo okno, co nevedlo do ulice a dalo se používat na více věcí, než je dívání se a větrání) a už se nemůžu dočkat, až odsud vypadnu. V osm zalehám a snažím se co nejdříve usnout. V pět se vzbouzím, a protože již neusnu, vstávám, oblékám se a opatrně vyklouznu z ubytovny. Nyní mě čekalo 2,5 hodiny před Grandem. Po příchodu instruktorů a ostatních mládežníků nasedáváme do aut a ujíždíme 500km do Ramsau. Na parkoviště dorážíme ve tři hodiny odpoledne a teď nás čeká 15km do dálky a 1400m do výšky s těžkými batohy. Nikdo nelituje toho, že má hůlky. Nekonečnými křovinami se dostáváme do nekonečné suti a následně do nekonečného sněhu. Výšlap na chatu nám trval 4,5 hodiny, někomu déle, ale byl to nářez. Na chatě obsluhovala Češka a dva Rakušáci, kteří časté fráze uměli česky. Šest dní lezení, každodenní marmelády k snídani a němčiny uteklo jak voda. Vystoupili jsme na Hoher Dachstein, podle plánu lezli vícedélkové sportovní cesty a pochopitelně metodika z lanových technik a zdravotní nemohla chybět. Na chatě byla pouze studená voda a po uvážení jsem uvážil, že to nemám zapotřebí a týden bez mytí klidně vydržím. Velmi neobvyklý byl také

sníh po kolena chvilku po konci léta, který se nad 2000 m.n.m. drží celoročně. Bylo jen otázkou času, kdy přijde den odjezdu a už tu byl. Všichni byli zabalení, nasnídaní a připravení vyrazit. Sestup byl o poznání rychlejší, ale zato bolestivější a nekonečnější. Při procházení kolem jezer se mi vybavuje Jířova věta o nekonečnosti jezer a udýchaně přikyvuji. Na parkovišti jsme byli po třech hodinách. Po dalších pěti v Brně a zde začíná další zajímavá kapitola tohoto příběhu. Návrat domů. Nečekejte podobný příběh, jako byl ten Blahoušův, ale nepříjemný byl také. Již z minulého týdne jsem měl zakoupenou jízdenku z Brna do Prahy na 19:00. S půlhodinovou rezervou již sedím na autobusovém nádraží v Brně a čekám na autobus. Konečně sedím v buse, sleduji s rozbitými sluchátky nějaký odpadkový film a ke konci si povídám s Američanem na sousedním sedadle. Z Prahy mě má vyvednout sestry přítel, který je

v Praze v kině. Když mu napíšu, v kolik budu v Praze, nedostává se mi odpovědi ani doručenka. Volám radši mamce, zda ví něco víc a od té se dozvídám, že mu nemám volat, prý mu padne baterka. Zkousím mu volat a ani nevyzvání, takže mu padla. V tu chvíli padla baterka i mně a najednou se cítím jako debil. Po příjezdu na Florenc obíhám okolo parkoviště. Nic. Moje díra na zadku kalhot, kterou jsem si udělal při slézání jednoho pahorku, se zvětšila na rozměr asi 10x20 cm a díky ní na mě ostatní v hale koukají dost divně. Vcelku mi to bylo jedno. Hledal jsem telefonní automat, abych zavolal alespoň mamce a optal se jí, kde na mě má sestry přítel čekat. Automat nefunguje. Už bylo 21:45, a tak se na Florenci scházejí divní lidé od bezdomovců až po Pro jistotu si vytahuji cepín a už se cítím mnohem lépe. Teď po mně bohužel kouká divně i chlapík z ochranky. Už mě napadá pouze čekat a snažím se vymyslet něco dokonalého a v tu chvíli se otevřou dveře a vejde sestry přítel. Nakládá mě i s batohem do auta a už za doprovodu nových vtipů z Brna valíme do Jirkova. Ve 23:00 jsem doma, rychle zalehávám a ráno zas do Labských pískovců a po víkendu zas do školy, kde jsem týdenní absencí našťastí nic nezameškal.

Hold vápno je dobrý materiál, ale písek je písek.

Tohoto soustředění jsem se zúčastnil díky dotaci, kterou poskytlo město Chomutov, kterému bych touto cestou rád poděkoval.

Každý, kdo někdy zkoušel Bungee jumping, Kienovu houpačku nebo jiné podobné aktivity, určitě zná ten pocit, kdy se žaludek přemísťuje směrem vzhůru a tělo padá pár vteřin volným pádem. Pak ale přichází zabrzdění a návrat do normálního stavu. Jaké by to ale bylo, kdyby člověk padal volným pádem déle? Tuto otázku jsem si kladl vždy po nějakém takovém zážitku. Až letos jsem měl ale šanci to zjistit. Vloni na podzim jsem totiž dostal k narozeninám poukaz na tandemový seskok a v sobotu 4.9.2010 jsem se rozhodl si ho vybrat.

Po prozkoumání možností na internetu a díky informacím od Honzy Jansy volím letiště v Mostě (Braňanech). Mají nejmodernější letadlo, jsou to mistři ČR v parašutismu v kategorii skupinové akrobacie a letiště je z Chomutova nejbližší. V sobotu ráno balím tedy kromě věcí na lezení ještě teplé oblečení a pevné boty, v půl deváté nabírám u domu Toma a společně s Maruškou a Filipkem jedeme všichni na letiště. Po registraci mám ještě čas, tak se sluníme na terase letiště a sledujeme zdejší čilý ruch. První skupina zatím nastupuje do letadla a po pár minutách přistávají jednotlivci i tandemy na travnaté ploše vedle nás. Pak už volají i naši skupinu, abychom se šli připravit na seskok. Dostáváme slušivé oranžové oblečky, krátkou instruktáž a seznamujeme se se svými tandem piloty a kameramany. V našem letu budeme skákat tři tandemy, tj. devět lidí. Do startu nám zbývá ještě nějaký čas, tak se opět vracíme na terasu.

Za chvíli se z rozhlasu ozývá hlášení, že čas odletu se blíží a je nutné se přesunout k letadlu. Postupně nastupujeme do letadla, sedáme si na lavice jeden za druhého a na podlahu k výstupovému otvoru si sedají ještě další tři individuálové. Motor nabíhá do otáček, letadlo začíná rolovat po ranveji a po chvíli již stoupáme k nebi. Z okénka pozoruji Zlatník a Bořeň, a mám čím dál větší problém je z narůstající výšky rozeznat. Ve výšce asi 1500 m letadlo na chvíli přestává stoupat, otvírají se výstupové dveře a první dva parašutisti vyskakují. Dveře se opět zavírají a následuje další stoupaní. Dole

už rozeznávám jen areál v Záluží, kopce již splynuly s okolním terémem. Letadlo opět ubírá na výkonu, výškoměr ukazuje 4 000 m a dveře se opět otevírají. Vyskakuje poslední individuál, moje kameramanka vylézá ven z letadla a čeká, až se ke dveřím přesunu i já se svým pilotem. Vykláním se ze dveří, ruce křížím na prsou, prohýbám tělo dozadu na pilota a za pár vteřin už padáme volným pádem do prostoru pod námi. Po pár vteřinách dostávám poklepáním signál, že můžu roztáhnout ruce. Připadám si volný jako pták. Mávám na kameramanku a náramně si to užívám. Jenom chlad na obličej mi připomíná, že padáme rychlostí 215 km/hod.. Po 55-ti vteřinách volného pádu otvírá pilot padák a já mám pocit, že najednou stojíme na místě. Upravuji si sedák, aby se mi pohodlně sedělo, pilot mi dává do ruky madla pro řízení padáku a já se na chvíli ujímám řízení. Vzpomínám na svůj druhý seskok s padákem, kdy jsem dost tvrdě přistál na betonové přistávací dráze a po pár otočkách nad letištěm rád předávám řízení zpět pilotovi. Dávám nohy do přednosu a za chvíli už kloužeme po zadku po trávníku. Je po všem. Pilot odcvakává karabinky, které nás spojují, přichází kameramanka, podáváme si ruce a gratulujeme k úspěšnému seskoku. Ještě poslední foto s Maruškou, která stojí opodál, odstrojím sedák a vrátím půjčené oblečení a můžeme se opět přesunout na terasu. Než zpracují video a fotky, stíháme oběd ve zdejším bufetu. Po jídle dostáváme DVD, loučíme se s organizátory a přejíždíme na druhou stranu kopce, kde je lezecká oblast Mostecký Špičák. Maruška s Tomem lezou, já si v duchu přehrávám jednotlivé okamžiky seskoku a jsem toho tak plný, že na lezení vůbec nemám chuť. Po pár hodinách už to ani Maruška nebaví, tak balíme a vracíme se do Chomutova. Cestou začíná pršet. Tomu říkám dokonalé načasování akce.

Jířa

PS: Pro zájemce o seskok – www.mujseskok.cz,
www.skywalkers.cz

Bouldercup Sněžník

Dle pověry „do hovna šlápnouti znamená štěstí mít.“ Přesně v tomto duchu jsem zahájil svoji účast na bouldrových závodech na Sněžníku. Protože jsem nikdy před tím na žádné takové akci nebyl, jsem lehce nervózní a patřičně zvědavý, co se z toho vyklube. Prvním překvapením,

po-
minu-li mrazivé ráno a rozšlápnutý exkrement, pro mě byla velmi hladká prezentace, ačkoliv jsem nebyl dopředu zaregistrován. Kromě milého úsměvu od organizátorky jsem vyfasoval igelitku s veskrze praktickými dárky, z nichž se na místě nejvíce osvědčil průvodce a svačina. Tričko mi zabavila Květuška. Díky záškodnické akci Bandasovců máme na vlastní lezení jen pár hodin, neboť k nim odpoledne jdeme jásat do svatebního průvodu. A tak ihned po prezentaci kvapem vyrážíme do terénu. Přesně podle mých předpokladů jsme záhy zakufrovali a do závodního sektoru jsme dorazili později než ostatní a to ještě velkou oklikou. Ještěže jsem vzal pro ten případ mapu a starého průvodce, jinak bysme tam bloudili asi do teď. Okružní cesta ale nebyla úplně na škodu, neboť jsme si cestou prohlédli staré bouldrovací sektory, které nás již od pohledu též velmi oslovily. Bouldrovat jsme začali na kameni, jehož jméno je příznačné pro naše bouldrovací zkušenosti. Ten kámen se totiž jmenuje „Školka“. Chceme toho přelézt co nejvíce, a tak se soustředujeme na lehčí cesty, což v našem případě znamená zejména pětky, čemuž pak podřizujeme naše putování od balvanu k balvanu. Trochu jsem se bál, že na bouldrech budou fronty a stress, ale to kvantum lidí se tak nějak rozptýlilo po všech kamenech, že jsme nic takového nezaregistrovali, což bylo další milé překvapení. Vlastní charak-

ter lezení po místních pískovcových balvanech je natolik „user friendly“, že si zde na rozdíl od Petráže parádně zalezla i Květuška, která sem jela původně jen coby doprovod. Zdejší matroš nás tak nadchnul, že si slibujeme, že sem budeme v zimě jezdit. A tak v euforii poskakujeme po kamenech a občas se zdaří i nějaký těžší kousek (relativně pro nás) nebo odvážnější hajbólek. Jenže čas neúprosně letí, zejména když se člověk dobře baví. Sotva jsme se rozparádili, odzvonilo poledne a tudíž je nejvyšší čas se urychleně přesunout na svatbu do Tisé. Pravda, moc se nám nechce, ale konáme v duchu pořekadla, „jez do polosyta, pij do polopita“ a pěšourem tak, jak jsme přišli, jsme se z bouldrovacího lesa zase vytratili. A parádní dojem z nevšední akce jsme si vzali jako suvenýr s sebou. Díky za něj!

LdS

Protože mládežníci, se kterými jezdím od loňska lézt do skal, ještě nebyli v Labáku, naplánoval jsem na konec srpna výjezd na pravý břeh. Při procházení průvodce na Lezci objevuji nějaké nové cesty, které ve svém tištěném průvodci nemám. Dopisují si Borhák za borhákem a pak narážím na další nový kousek – Ráj xindlů. Název mně docela zaujal, tak si čtu i diskuzi k této cestě, ve které se v příspěvku od Bídy dozvídám, že „xindl = lezec, který, ač nastupuje do cesty s 12 kruhy, je opásaný smyčkami jako mexikáncem nábojovými pásy, bez mága, ale s plnou hubou keců o obílených klouzavých chytech. Většinou pak nechá viset lano na rybu a zbytek party, co do té doby spolu se psy erodoval svah na nástupu, pokračuje v destruktivní činnosti směrem vzhůru“. Musím říct, že tato definice mě docela naštvála. Nejen proto, že také lezu se smyčkami, ale spíš proto, že vyborhákové cesty většinou vytáhne nějaký mladík, lezoucí do půl těla za jakéhokoliv počasí, jen s expreskami a pytlek magnézia na zadku. Zbytek party, která leze za ním na rybu, pak tvoří většinou holky a nebo úplní začátečníci. Alespoň tak jsem to já v Labáku většinou viděl. Ale protože jsem tam už pár let nebyl, je možné, že se tam situace změnila a rád se nechám poučit.

Protože vím, že o víkendu jsou všechny vyborhákové cesty beznadějně obsazené, беру si v pátek volno a vyrážíme takticky v týdně. Na Belvederu máme sraz s Broňkem a Šiškou, kteří jedou svým autem. Je týden po povodni a na okolních svazích jsou následky pořád patrné. Scházíme s kočárky pod skály a po chvíli bloudění dorážíme pod Bašty. Pod Ligu neregistrovaných už je nějaká skupina, tak zůstáváme pod Kruhem za kruhem. Přichází další parta a zabírá Pánskou jízdu. Přemýšlíme, co lehčího bychom si dali na rozlezení. Další skupina doráží za chvíli a mladík s magnéziem nastupuje do Kruhu za kruhem. Jdu se podívat, jestli jsou suché cesty okolo Hezkého Alfréda. Spodek je kupodivu suchý (asi ten sliz spláchnuly vydatné deště), ale horní část vypadá pro změnu vlhká. Vracím se tedy zpět k ostatním. Parta, co lezla Ligu neregistrovaných, si mezitím stihla ze shora nacvakat lana i do vedlejších cest. Sice je nemají v posledním jištění, ale to jim zřejmě vůbec nevadí. Další parta, co lezla Kruh za kruhem, si cvakla druhé lano do Borháku za borhákem, také někam do horní poloviny. Jak je vidět, nic se tu za tu dobu, co jsem tu nebyl, nezměnilo. Ale že to tu bude takto vypadat i v týdně, mě trochu překvapilo. Jedna linie borháků ale zůstává pořád volná. V průvodci zjišťuji, že je to cesta Podivnej pták VIIc. A tak do ní nastupuji. Prvních pár metrů je krásné lezení po krachličkách, od prvního borháku už ale pokračují jen pozitivní římsy a stěna začíná být docela převislá. Nad druhým borhákem už mám pěkně natečeno a kruh, umístěný dost v pravo, se mi docela blbě cvaká. Stejně jsem na tom i u dalšího borháku, jehož oblezení docela dlouho nechápu, ale nakonec to přeci jen vymýšlím. U dalšího borháku už musím vyklepat, protože mám bandasky jak prase. Ještě pár metrů a nechávám se spouštět z posledního borháku. Na VIIc mi to přišlo docela dost těžký a hlavně vytrvalostní.

Jelikož žádná z dalších cest se zatím neuvolnila a ani to nevypadá, že by je některá z partiček chtěla opustit, přesouváme se pod Španělskou botu, kde znám dvě nádherné cesty. Sice nejsou vyborhákové, ale je v nich dost kruhů pro bezpečné a krásné lezení. Martin si nejdřív dává Arénu VIIc a potom i Zemi žen VIIIa, obě na OS. Ostatní si je dávají postupně za ním.

Nakonec jsme si sice pěkně zalezli, ale nepřijemného pocitu z „xindlů“ v Labáku, se asi hned tak nezbavíme.

Jířa

PS: Podivnej pták je v databázi na Lezci za VIIIa

UMĚLÁ STĚNA V KADANI - INFORMACE

Dospělí lezci s dětma mohou na stěnu v příznivých hodinách 4x týdně v Po, Út, Čtv, Pá. Začínáme 1. října, doufám, že ti, co mají čipy, je neztratili. Je zákaz práškového magnézia, ale dole bude v umyvadle pevná kostka a na stěnu každému prodám Mg v kouli za 50 Kč. Vybírat se bude jako dosud 30,-Kč/2hod, na bouldru nebo na stěně, nebo 300,-Kč/podzim (od 1.10.2010), 300,-Kč/jaro (do 30.4.2011). Členové Horoklubu Chomutov mají vstup zdarma.

Výjimečně můžeme zapůjčit i horomateriál z Horokroužku mládeže (úvazek, boty, lano apd.), za stejný poplatek – tj. 30,-Kč/2hod.

Připomínám, že na hodiny Horokroužku mládeže mohou dospělí lezci se svýma dětma, ale zodpovídají si za ně a nesmějí narušovat program mládeže. Budu rád, když přijdou i sólo dospělí lezci, kteří si ale k lezení vezmou na lano jednoho z mladých lezců HK. Dospělé dvojice mají na stěně své hodiny, kam zase nesmějí začátečníci z HK mládeže, ledaže by si toho jednotlivce vzal někdo z dospělých na lano i zodpovědnost (a dal do zápisu). Do hodin pro dospělé mohou chodit ještě ti mladí lezci z HK, kterým je nad 15let a mají prokazatelně splněnu Základní metodiku Horoklubu (viz Internetové stránky Horoklubu).

Přesto v tyto hodiny nad nimi musí někdo z dospělých převzít zodpovědnost, dohled – zodpovídá za jejich činnost a bezpečnost (není jim 18let). Připomínám, že nemá-li příchozí lezec podepsán tzv. Protokol – tj. že leze na vlastní nebezpečí a bude dodržovat Řád stěny i školy, je povinen mu jej přítomný lezec s čipem (zodpovědná osoba za pořádek) dát k podpisu (je za stěnou). Zároveň musí posoudit, má-li tento „lezec“ znalosti základní metodiky a umí a dodržuje vše související s bezpečností a Pravidly pro lezení na naší stěně !!! Průkaz ČHS toto nezaručuje, je to pouze členství.

Na stěně se může lézt pouze tehdy, je-li přítomen někdo z členů Horoklubu, který zodpovídá za pořádek a bezpečnost, obecně je to ten s čipem ke vstupu, který vpustil lezce dovnitř. Čip je naprogramován tak, že vám uvolní dveře od tělocvičny pouze na naše hodiny, cca 10min. předem. Členům Horoklubu propůjčuje čip Výkonný Výbor Horoklubu na návrh správce stěny. Vše podstatné je na našich stránkách www.Horoklub.cz, v tělocvičně jsou Pravidla stěny i bouldru a jiné vyvěšena na vývěsce hned vlevo za vstupními dveřmi tělocvičny. Klíčky od duchen jsou za dvířky za stěnou, má je zodpovědná osoba. Bez duchen na bouldru nelezte, nedodržujete Řád pro boulder a bezpečnost. Odcházejte z tělocvičny tak, abyste v celou hodinu již byli na šatně, protože ti, kteří po vás nastupují, mají tu hodinu také zaplacenou.

Doufám, že se na stěně opět setkáme, a že nás bude opět více, chodte s dětmi i bez dětí, máme většinou k dispozici celou tělocvičnu. Vemte s sebou kamarády(ky) a známé, třeba se „chytanou“.

Začátečníkům připomínám, že nejen v Horokroužku, ale i dospělým po dohodě kdy, vysvětlíme a ukážeme cokoli z metodiky a teorie lezení. V knihovně oddílu jsou hor. průvodci, v knihovničce Horokroužku jsou knihy Základy lezení i knihy pro pokročilé a zkušené, jen si řekněte. Nabízím na DVD i některé Tipy do skal (s nákrety), metodiku a nauku, naskenované nebo i ve videu, jen si řekněte.

Provozní hodiny

HOROKLUB:

Pondělí	17,00	-	18,30	hod.
Středa	20,00	-	22,00	hod.
Pátek	18,00	-	19,30	hod.
Sobota	19,30	-	22,00	hod.
Neděle	20,00	-	22,00	hod.

Provozní hodiny

HOROKROUŽEK:

Úterý	17,00	-	19,00	hod.
Čtvrtek	16,00	-	18,00	hod.

*Správce stěny a ved.HK mládeže v Kadani
Bohouš Dvořák*

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Začal nám podzim, a tak se opět budeme scházet v Chomutově v restauraci U Kocoura. Říjnová schůze se bude konat v pondělí 4.října od 18.00 hod.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

28.-29.8. Předpověď na víkend nelhala - prší snad v celé republice. Zatímco Pája s domorodci popolejí zá mezi kapkami deště v Labáku, tak Bláža mezi těmito kapkami non-stop klíčkuje na svém bicyklu po hřebeni Krušných hor od západu na východ. Svinčo s Květuškou v jediných dvou suchých hodinách víkendu kompletuje Bienenmühle felsen na německé straně Krušných hor.

4.- 5.9. Pro změnu zase prší, ale ne už všude. V Labáku se leze na plný obrátky a Pája tímto dnem vstoupil do elitního klubu "desítkářů". V západní části Krušných hor vytrvale leje a padají kroupy, ale to neodradí kvakerské trio Párka, Svinču a Květušku, aby nezhodnotili zapomenutou žulovou věž Brautbett.

11. - 12.9. Konečně slunko! Fíla, Tunka, Evík, Broník, Zůza, tak takhle třaskavá směs malých horoklubáčat se sešla u Dády na chalupě v Tisé. Tomu předcházelo "hvězdičkové" lezení v Bielatalu, kde Svinčo s Blahoušem a Květuškou hoblovali skály poblíž Herkulálů, zatímco Jiřa s mládeží pod dohledem sv. Štěpána sportovali o 2 km dále u Totenkopf. Broňkovo frakce údajně působila v Rájci. Druhý den jsme houfně atakovali Bielatal z druhé strany a to tentokrát Herkula. Lezli se hvězdičkové lajny a provoz tu byl více než hustý, neboť stejný nápad dostalo asi dalších 5 početných saských rodin. Pája & Pája působili jak jinak než v Labáku a účastníci se sobotní záchranné akce spadnuvšího lezce z masívu Admirál. Navzdory této nepovzbudivé příhodě vylezli pár cest v okolí Vojtěcha. V neděli se jeli zrekreovat do Rathenu.

11.9. Kompletní Parekteam, Štejnarovci a Martin Košťur s Káťou a klukama čekají ve frontě na cesty na

Strašidlech.

18.9. Svinčo, Květuška a Letoš vyplnili dopoledne před svatebním obřadem Bandasovců účastí na vyhlášených bouldrových závodech "Bouldercup Sněžník". Dodatečně bylo zjištěno, že tam z našich končin operoval ještě Nebíčko s Jarouškem. Vyhrál každý, kdo se dobře bavil - tedy i my. :) Odpoledne se uskutečnila "opakovaná" svatba Broňka a Šišky v Malých Tiských stěnách s následnou svatební veselící v Libouchci, v hospodě Svoboda.

19.9. Pája & Pája rozlezzají svatební oběd v Labáku. Po té, co se spolu prošli Galerií žebráků společně naslouchají Šepotu květin a následně si "ten" Pája sundává pytel z cesty Pivo na hrad na masív Prezident.

20.9. Svě členství v klubu "desítkářů" potvrdil Pája RP přelezem cesty Liftboy Xa v Tisé.

21.9. Letoš po dlouhém zkoušení dodělal nový hajból v oboře a to s příznačným názvem Vozembouch.

23.9. Svinčo a Letoš se pokouší dorazit svůj starý orasínský projekt - zatím neúspěšně. Ve stejný den vystupuje Párek Kamenistou dolinou na Bystrou v Západních Tatrách.

24. - 29. 9. Párek s rodinou podniká několik túr na zohavenou v prachmizerném počasí po hřebenech Krkonoš.

Pája s Pájou spolu s Radkou Krumplovou a Jirkou Kailem lezou, chodí a moknou v okolí Brncálky v Tatrách. První dva dny je hezky, a tak si odvázejí tyto skalpy: Jižní pilíř na Kozí štít, Cestu cez Knihu na Žeruchy, Pochylého plotny na Jastrabku a Jahňáč štít normálkou.

Pozvánka

na pravidelnou lezeckou akci

„KOMPLET 2010“

Datum: 2.10.2010

Místo: Malá Veleň

Za kvakerskou sekci Horoklubu Chomutov srdečně zve

LeToš.

